

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2000. szept-okt.

V/5. szám

Ára: 150,- Ft

Vasvár – A Szűzanya kegyszobra

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

*P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Nézd, eljön Szabadítód!

Meglátják majd a népek igazságodat,
és a királyok dicsőségedet.
Új néven hívnak majd,
amellyel az Úr ajka nevez el.
A dicsőség koronája leszel az Úr kezében,
királyi fejdísz Istened kezében.
Nem hívnak többé elhagyottnak,
sem országodat magányosnak,
hanem így neveznek: „én gyönyörűségem”,
és országodat: „menyasszony”,
mert az Úr örömét találja benned,
s országod újra férjhez megy.
Mert amint a vőlegény feleségül veszi a leányt,
úgy fog frigyre lépni veled fölépítőd,
és amint a vőlegény örül a menyasszonynak,
úgy leli örömét benned Istened...

Vonuljatok ki, vonuljatok ki a kapukon!

Tegyétek népemnek járhatóvá az utat,
egyengessétek el az ösvényt,
szedjétek fel róla a követ!
Emeljétek zászlót a népeknek!
Az Úr hirdeti ezt a föld határáig:
„Mondjátok meg Sion leányának:
Nézd, eljön Szabadítód!

(Iz 62, 2 - 5; 10-11.)

Tartalomjegyzék

Damaszkuszi Szent János: Istensége harmatával óvott meg téged	1
Az emberiség Édesanyja	2
Isten Anyjának neve	6
Világnak ékessége	7
P. Johannes Reus: Égi Édesanyjához fordult	8
Kegyelemmel telt örökség	11
Damaszkuszi Szent János: Készek teljesíteni Isten parancsát . . .	12
Gobbi atya: Véget vetek rabságotoknak	14
Török József: A Filermoi Boldogasszony bujdosása	15
II. János Pál pápa: Add meg a béke ajándékát!	17
Mária kegyhelyek	
Vasvár	18
San Damiano keresztje	20
Kempis Tamás: Kevesen vannak, akik Jézus keresztjét szeretik .	21
Carlo Caretto: A szegénnyé lett Isten	23
A rózsafüzér	
Christina Gallagher: Imádkozd drága rózsafüzéremet!	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

A San Damianói csodálatos feszület

A Tengernek Csillaga folyóirat meg-
rendelhető a Stella Maris Alapítvány
postafiók címén, megvásárolható temp-
lomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és
nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapít-
vány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: ABN-AMRO

Istensége harmatával óvott meg téged

Damaszkuszi Szent János

Dús hajtású szőlő sarjadt ki Annából és mindörökre nektárt ontó édes szőlőfürtöt virágozott szülőinek. Örvendj, Anna, te boldog, mert lányt szültél! Mert ez a lány Isten Anyja, a világosság kapuja, az élet kapuja, és a női nemre kimondott vád feloldója. Ennek az asszonynak színét népének gazdagjai könyörögve kérlelik. Ez előtt az Asszony előtt népek királyai ajándékokat hozva leborulnak.

Ó háromszorosan boldog Asszony!

Áldottabb vagy Te minden asszonynál, és áldott a Te méhednek gyümölcse (Lk 1,42)!

Azért éltél Istennek, aki által ebbe az életbe jöttél, hogy segédkezz az egyetemes üdvözítés művében, hogy általad teljesejék Isten eredeti akarat, az Ige megtestesülése és a mi átistenülésünk. Aki magába szívott minden tápláló gondolatot és a léleknek hasznosat, és elutasított mindent, mielőtt megízlelte volna mint fölöslegeset és lélekre ártalmasat. Aki szemét mindenkor az Úrra függesztette, az örökifjú és megközelíthetetlen Világosságra (1 Tim 6,16). Tiszta szív, amely kívánja és látja a láthatatlan Istent. Kezek, amelyek tartották az Istent, és térdek, amelyek a keruboknál fenségesebb trón voltak, amely által a lankadó kezek és a roskadozó térdek erőre kaptak (Iz 35,3). Az élő Isten városa, amelyet megörvendeztetnek a folyó áradása és a Lélek kegyelmi ajándékának hullámai. Egészen szép (Én 4,7), egészen közeli Istenhez, aki felülmúlod a kerubokat és a szeráfokat, és Isten szomszédjának neveznek.

Szent az Isten, az Atya, akinek kedve telt Benned (Lk 12,32) és belőled valósította meg azt, amit az idők előtt eleve elrendelt (1 Kor 2,7), a misztériumot. Szent a halhatatlan Szent Lélek, aki saját istensége harmatával, az isteni tűzzel óvott meg Téged romlatlanul! Mert már Mózes csipkebokra ezt jelezte előre.

Méltán magasztal Téged minden nemzedék (Lk 1,48) mint az emberiség választott dicsőségét (Lk 2,32). Általad ugyanis szépen kivirágozott a szüesség. Áldottabb vagy Te minden asszonynál és áldott a Te méhednek gyümölcse (Lk 1,42)! Áldást nyernek, kik Téged Istenszülőnek vallanak. Üdvöz légy, kegyelemmel teljes! Az Úr van Teveled (Lk 1,28.)! Áldottabb vagy Te minden asszonynál, és áldott a Te méhednek gyümölcse (Lk 1,42), Jézus Krisztus, az Isten Fia! Neki dicsőség az Atyával és a Szent Lélekkel mindörökkön örökké! Amen. („Az Istenszülő Mária születésnapjára” c. beszédből)

Az emberiség Édesanyja

A keresztény hívek Szűz Máriáról a leggyakrabban és legszívesebben azt mondogatják, hogy a Boldogságos Szűz a mi Édesanyánk.

Ennek magyarázata részben abban rejlik, hogy az anyának, az anyaságnak sajátos helye és hivatása van a családban, a gyermekek életében, egyáltalán az egész világrendben. Természetes tehát, hogy boldogsággal és bizalommal telik meg a lélek annak tudatában, hogy lelki harcaiban, földi gondjaiban anyjának vallhatja azt, akiről az Egyház tanítja, hogy kiváltságos módon üdvünk közvetítője.

A hívő léleknek elég egyszerűen tudnia, hogy a Boldogságos Szűz a mi Édesanyánk és máris megtelik szíve szeretettel és bizalommal, mint anyja láttán a kis gyermeké.

Ez a boldogító igazság kezdettől fogva megszakítás nélkül annyira élt, és él a hívek szívében és ajkán, hogy joggal alkalmazzuk rá Szent Ágoston szavait: „Amit az egész Egyház mindenkor vallott – éspedig nem a zsinatok határozata alapján –, azt úgy kell tekintenünk, hogy egyenesen az apostoli hagyományból származik.”

Milyen címen tanítja az Egyház, hogy a Boldogságos Szűz a mi lelki Édesanyánk?

Lényegében egy mondatban meg lehet adni a választ: Amikor a Boldogságos Szűz a megtestesülésbe szabadon beleegyezett, akkor nemcsak a Megváltót foganta méhében, hanem lelkiileg minket is. A Megváltónak természetes Anyja, nekünk meg lelki Édesanyánk lett.

Krisztusnak mint Isten Fiának a többi emberhez hasonlóan fizikai teste van, mint Megváltónak pedig „corpus mysticum – titokzatos teste”, melyet a benne hívők társasága alkot, s melynek feje maga a Megváltó, akiből a természetfeletti élet árad a tagokba.

XII. Piusz pápa – más pápákkal egyetemben – több nyilatkozatában tanítja, hogy Szűz Mária Jézusnak nemcsak azáltal Társa a megváltás művében, hogy életet adott a Megváltónak, hanem mert szabad beleegyezésével sorsközösséget vállalt Vele. Ezt az igazságot Szent Alfonz így fejezi ki: „Másodízben akkor szült minket újra a kegyelemre, mikor szeretett Fiának életét oly sok fájdalom között üdvünkért az örök Atyának áldozatul hozta.”

Krisztus Urunk az utolsó vacsorán megígérte apostolainak: „Nem hagylak árván titeket” (Jn 14,18). Ígéretét nemcsak azáltal váltotta be, hogy segítségül elküldte nekik a Szentlelket, s az Eucharishtiában ön-

magát adta oda nekik, hanem azáltal is, hogy halála előtt Édesanyjuk gyanánt adta nekik Szűz Máriát.

Jézus szeretetteljes végrendelete így hangzott: „Asszony, íme a te fiad!” „Fiú, íme a te anyád!” Istennek ez a cselekedete benne foglaltatott üdvözítő tervében. Nem lehetünk elég hálásak érte! „Amikor Jézus a kereszten függött, és már semmije sem volt, ruháitól is megfosztották, talaj sem volt a lába alatt, akkor utoljára tanújelét akarta adni szeretetének, még valami nagy ajándékot szeretett volna adni az embereknek. Körültekintett és látta, hogy Édesanyja szeretete még az övé, mivel ott áll keresztye alatt. »Édesanyám! – szólt hozzá –, most én elmegyek. Most meghalok. Te azonban szeresd ezeket az embereket mint saját gyermekeidet, ők lesznek a te gyermekeid énhelyettem. És a te gyermekeid azok is, akik utánuk jönnek.«” (P. Lombardi)

Időzzünk el kissé ennél az igazságnál! Jézus Anyja az én Édesanyám is! Csukjuk be szemünket néhány pillanatra, és imádságként mondjuk e mondatot újból és újból: Jézus Anyja az én Édesanyám is! Higgyük, hogy megtelik hálával a szívünk és vidámabbak leszünk, ha együtt zendítünk rá Édesanyánkkal: Magasztalja az én lelkem az Urat!

Az Egyház mindig is hangsúlyozta Szűz Mária lelki anyaságát. Megszívlelhetjük XXIII. János pápa szavait: „Sajnos sokan elfelejtették, bár kereszténynek nevezik magukat, hogy Krisztus a keresztről minden ember Édesanyjául adta a Szűzanyát. Súlyos igazságtalanságot követünk el vele kapcsolatban, ha kitiltjuk házunkból.”

De amint az anya szeretete és szorgoskodása nem szűnik meg gyermekeinek világrahozatalával, hiszen gyermekét táplálnia, gondoznia kell azután is, úgy a Boldogságos Szűz anyasága sem fejeződött be kegyelmi újjászületésünkben való közreműködésével. El sem képzelhető, hogy Mária ne törődne gyermekeinek életével, jövőjével, akiket olyan nagy szeretettel és gondoskodással szült a kegyelmi életre. Védeni akar bennünket lelki harcainkban a szem és a test kívánságaival, az élet kevélységével szemben. Szűz Mária gondoz is bennünket, mint Isten előtt Szószólónk, mint a kegyelmek Közvetítője. Valamennyiünket ott akar tudni majd az égben Isten színelátásában, örökre boldogan.

Mennyi melegséget, örömet, vigasztalást, erőt jelent a Szűzanya anyasága a hívő népek! Az Egyház liturgiája is visszatükrözi ezt a boldog lelkületet: „Örüljete, megváltott népek, annak az életnek, melyet a Szűz adott!” Azután így üdvözlí: „Üdvözlégy Királynő, irgalmas-

ság Anyja!” Majd esdve kéri: „Mutasd meg, hogy Anyánk vagy!”

A II. Vatikáni Zsinat második ülésszakának megnyitása alkalmával mondta VI. Pál pápa meggyőző erővel: „Mi magunk szeretnénk itt alázatos jelenlétünkkel és buzgó imánkkal kimutatni Szűz Máriának zsinatunk hódolatát abban a pillanatban, amikor újból munkához lát ebben a második ülésszakban, és arra készül, hogy az egész Egyház előtt kihirdesse, a mi kedves Nagyasszonyunknak, Krisztus Anyjának, Isten Anyjának, a mi Édesanyánknak drága, szent nevét.”

A Szentatya a következő bensőséges kéréssel zárta beszédét: „Anyai és hatalmas lesz Szent Anyánk védelme számunkra, hiszen mi szívből kérjük őt erre... Szűzanyám, tekints az Egyházra, tekints Krisztus titokzatos Testének felelős tagjaira, amint köréd gyűltek, hogy téged megismerjenek és elismerjenek, és téged mint misztikus Anyát, mint lelki Édesanyjukat tiszteljenek és ünnepeljenek! Áldd meg, Szűzanyám, a hierarchikus Egyház nagy zsinatát!”

Amikor Wisynszki bíboros a lengyel püspökök nevében arra kérte a Szentatyát, hogy nem utolsó sorban a világ helyzetére való tekintettel ismerjék el Szűz Mária lelki anyaságát az emberiséggel kapcsolatban, valamint Szűz Mária általános anyasága tényének alapján a pápa és a zsinat lásson hozzá a világfelajánlás előkészítéséhez, akkor a Szentatya helyet adott ennek a kérésnek. VI. Pál pápa megvalósította a lengyel bíboros által kért világfelajánlást, amikor a harmadik ülésszak végén XII. Piusz világfelajánlását megemlítve így nyilatkozott: „Időszerűnek tartjuk, hogy ma ezt a felajánlást különösen emlékezetünkbe idézzük.” És miután bejelentette, hogy szándékában áll elküldeni az aranyrózsát a Fatimai Szűzanya szentélye számára, a következő szavakkal fejezte be beszédét: „Ő Szűz Mária, a te Szepőlötelen Szívednek ajánljuk most az egész emberiséget! Segítsd meg, hogy elismerje egyedüli és igaz Üdvözítőnket, Jézus Krisztust! Tarts távol tőle minden bajt, amit a bűnök okoznak! Ajándékozz az egész világnak békét, igazságban igazságosságban, szabadságban és szeretetben!”

VI. Pál pápa ezzel ünnepélyes formában kijelentette, hogy Szűz Mária mint Krisztus misztikus Testének Anyja, a Test tagjainak, minden embernek Édesanyja. Az Egyházzal szóló konstitúció kihirdetésével együtt 1964. november 21-én mondta: „A Szent Szűz dicsőségére és a mi vigasztalásunkra kijelentjük, hogy Szűz Mária az Egyháznak, Isten egész népének, a hívőknek és a pásztoroknak

egyaránt Édesanyja.”

A Boldogságos Szűz nemcsak az emberi nemnek, hanem az egyes embereknek is Anyja, amennyiben nemcsak az emberi nem, hanem mint a Megváltó Társa és mint Szószóló az egyes emberek lelki újjászületésén is közreműködött. Természetes, hogy anyai viszonya az egyes teremtményekhez azoknak Krisztushoz való kapcsolódása szerint alakul.

Másképpen Anyja annak, aki a hit és szeretet révén kapcsolódik Krisztushoz; másképpen annak, akiben a szeretet holt, s csak a hit kapcsolja össze Krisztussal; másképpen annak, akinek egyáltalán nincs hite, szeretete. A Szent Szűz azonban anyai közbenjárásával mindent elkövet, hogy ezek mind az üdvösség útjára térjenek. Magától értetődik, hogy Mária egész különös módon Anyja a megdicsőülteknek. Csak az örök kárhozatban nem dobbannak a szívek erre a szóra, hogy Szűz Mária a mi lelki Édesanyánk.

(Badalik B. könyve és a tárgyra vonatkozó cikkek alapján)

Világnak ékessége!

Szűz Mária, világnak ékessége,
Isten szolgálója,
Krisztus Anyja,
az istenség trónusa,
szép, mint a galamb,
arany, mint a Hold,
ragyogó, mint a Nap!
Szentlélek temploma,
Libanon cédrusa,
Sion ciprusa,
Izrael földjének rózsája,
termékeny, mint az olajfa,
virágzó, mint a pálma,
világnak ékessége,
mennyei Királynője,
üdvözlégy!

(Ír litániából)

Isten Anyjának neve

„Ne gondoljuk – írja Brindisi Szent Lőrinc –, hogy Mária dicsőséges neve ne bővelkednék titkokban, avagy hogy ő nem Istentől kapta volna a nevét, mint Krisztus vagy Keresztelő Szent János.”

„A név csak jel a gondolat, az érzés, az akarat a szenvedély és a szenvedés országában. Jel, mely fényt vagy sötétséget áraszt, édes örömet vagy keserűséget ébreszt” – mondja Prohászka.

A név, különösen az Isten által adott név, az illető személynek rövid leírása, amely kifejezi annak a személynek jelenlétét vagy sajátosságait. A Megtestesült Istenfia Isten parancsára a „Jézus” nevet kapta. „Ne félj Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Méhedben fogansz és fiat szülsz. Jézusnak fogod hívni” (Lk 1, 31). Ez a név valóban kifejezi az isteni Megváltó mibenlétét és természetének sajátosságait, amennyiben Jézus héberül Jehosua, vagy röviden Jesuah, és annyit jelent: Isten, a szabadító, az üdvözítő, egyszóval Krisztus minden sajátága bennfoglaltatik ebben a névben. „Ezért Isten felmagasztalta – írja Szent Pál apostol – és minden mást fölülmülő nevet adott neki: Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, s minden nyelv hirdesse, az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr” (Fil 2, 9-11)!

A Mária név Jézus idejében gyakori név volt, azelőtt azonban a Szentírás adatai szerint hasonló, de nem azonos nevet csak Mózes és Áron nővére viselt. Ezt a Máriát prófétaasszonynak nevezi a Szentírás (Kiv 15, 20.); s olyan tiszteletnek örvendett a zsidók között, hogy talán emiatt a kiváló tisztelet miatt sokáig senki más asszonyt ezzel a névvel nem illettek.

Hogy Istennek Szent Anyját Máriának hívják, azt először az Evangéliumok fedik fel, pedig az ő személyének meghatározó szerepéről elhivatottságáról és egyedülálló feladatáról már sokkal korábban, a Teremtés könyvétől kezdve említést tesz a Szentírás. Felvázolja az erős Asszony alakját, akinek ivadéka majd vaspálcával kormányozza a népeket. Felhívja a figyelmet az Isten adta jelre, a Szűzre, aki szűzként szüli meg Fiát. A Szentírás tanúsága szerint Mária nevéhez elválaszthatatlanul hozzátartozik kiváltságos szüzességének megemlézése, ugyanis előbb szólt kiváltságairól, méltóságáról, szerepéről, mint nevééről.

Epifanius joggal kiálthatta oda a tévtanítóknak: „Mikor és hol

merészelte valaki kimondani Mária nevét anélkül, hogy nyomban hozzá ne tette volna, hogy »Szűz«!

Valóban ő nem egy a mindennapi asszonyok közül, hanem Isten kegyelméből áldottabb minden asszonynál.

A garabandáli Conchita, aki sokezer alkalommal beszélhetett a Szent Szűzzel, szívből fakadó őszinteséggel vallott az e nevet megillető tiszteletről, amikor a Szűzanya megszólításai felől érdeklődtek nála: „Mi mindig a Szűzanyára gondoltunk, amikor a falumban úgy emlegettük őt, mint a Hölgy, mint a Szűz, mint a Szentséges Szűz. Mostanában előfordul, hogy leányaim egyszerűen csak Máriának mondják őt. Ez idegen számomra, sőt szinte tiszteletlenül hangzik. Én sohasem nevezem a Szűzanyát csak Máriának.”

Szűz Mária neve, amint láttuk, nem természetéből folyó név, mint Jézusé. Emberek adták neki a nevet, ha – ahogy feltételezhető – a Szentlélek sugallatából is. De azzal nevének hatalma semmit sem csökken, ha a Szent Szüzet Isten választottjának tekintjük. Mária nevében viszonylagosan minden benne van, amit Jézus nevéből mondottunk, mert ő a Magasságbeli Fiának, Emmanuelnek a diadalmas győzőnek és az Istentől felmagasztalt szolgának az Anyja. Ezért neve is minden név fölé emelkedik Fia neve miatt, mely előtt minden térdnek meg kell hajolnia, és így minden nyelvnek hirdetnie kell, hogy Mária az Úrnő az Úr után.

(Badalik B. könyve és egyéb cikkek alapján)

* * *

Ó élet, mely sohasem öregszik,
hanem visszaadja az ifjúságot a kornak!
Ó élet, amely megtagadja a testet
és megsemmisíti szenvedélyeit!
Ó élet, amely egészen más, mint a világ élete!
Ó élet, amelyet isteni erő erősít,
isteni bölcsesség itat át és isteni jószág táplál!
Ó Szűz Mária, légy az én lelkem élete!

Szent Bonaventúra

Égi Édesanyjához fordult

Pater Johannes Reus SJ (1868-1947) áldozatos életéből

„Még senkinek sem kellett megbánnia, hogy nagylelkű volt Isten iránt” – mondja Nazianszi Szent Gergely. Ezt az igazságot bizonyítja meggyőző erővel a német jezsuita pap élete. Ez az egyszerű pap személyisége teljes bevetésével együttműködött Isten kegyelmével. Nem voltak különleges képességei, papi munkájában kevés siker érte, de páratlan nagylelkűséggel szolgálta Istent, és ezért tapasztalhatta meg ilyen mélyen Isten kegyelmét. Pater Reus Szent Pállal együtt vallotta, hogy „a legnagyobb a szeretet”.

Pater Reus 1894. december 23-án leírja lelki életprogramját. Célul tűzi ki, hogy eggyé váljon Jézus Szívével, és pedig Szűz Mária közbenjárása által. Szavai szerint a céljához vezető út „betölthetetlen vágyakozás Jézus Szíve és erényei, különösen szeretete és alázata után”

1900-ban áthelyezték őt Németországból a brazíliai missziókba, ahol élete végéig 47 évet töltött el. 1921-ben érték az első misztikus kegyelmek. Mindig egyszerű és szerény pap volt, sohasem gondolt rendkívüli kegyelmi adományokra, misztikával foglalkozó könyveket nem olvasott.

„Felismertem – írja –, hogy már kezdek az örökkévalóságban élni, mert már nemcsak hitből és messziről élek Istenért, hanem megtapasztalom az isteni életet, és érzem hatását.” Szeptember 7-én úgy érezte, hogy „nagy szeretet áradt ki rám, lángba borította egész testemet”, majd hatalmas lángtenger vette körül, és mintha nyíl járta volna át a szívét. „Bár semmit sem láttam szememmel, világos volt a jelenség, nem kételkedhettem abban, hogy lelkemben megkaptam az öt szent sebet.” A sebek láthatatlanok maradtak, ahogy azt mások is megtapasztalhatták életükben, de emiatt újból és újból felmerült lelkében a kérdés, hogy nem csalódik-e, pedig nagyon erős fájdalmi voltak, sokszor szinte az elviselhetetlenségig fokozódva.

Boldog Schäffer Anna, aki 1910-ben Szent Ferenc napján kapta meg a szent stigmákat, így ír naplójában élményéről: „Közvetlenül a szentáldozás előtt, amit a plébános úr hozott nekem, láttam, hogy a Szentostyából öt tűzsugár fakad és villámként fűródik kezembe, lábamba és szívembe, nagy fájdalmat okozva e helyeken. Amikor megáldoztam, olyan tüzes forróságot éreztem bensőmben, hogy azt hittem, elégek.”

Konnersreuthi Neumann Teréz Boldog Schäffer Anna halála után 1926-ban kapta meg a stigmákat. Ő is tüzes, égő fájdalmat érzett sebeiben egészen 1962-ben bekövetkezett haláláig.

Pater Reus az Úr „barátságának jeléül” fogadta a szent sebeket, amelyek különös módon egészítik ki azt, ami még Krisztus szenvedéséből hiányzik. Kiáradt rá az ég rendkívüli kegyelme, amit azonban csak Isten rendkívüli segítségével tudott hordozni.

Isten fellebbentette ennek a szentéletű papnak az életében a túlvilágot takaró fátylat. Gyakran szemlélhette a láthatatlan valóságot, nem testi szemével, hanem lelkében. Láta Istent, az angyalokat, a szenteket. Átéltette magában a Háromságos Isten jelenlétét. A természetfeletti valóság magával ragadó, különös kegyelem folytán tárult fel előtte.

A mi Urunk több látomásban is bemutatta kedves szolgálójának a szentáldozás hatásait, a Vele való egyre mélyebb egyesülést, a Vele való keresztrefeszítettséget, és nem utolsó sorban a Szentháromsággal való bensőséges életközösséget:

„1941. április 20-án – írja Pater Reus – a szentáldozás után megláttam az édes Üdvözítőt a szívemben ahhoz hasonlóan, ahogy tegnap a Föltámadottat láttam a szent angyalok körében. Nagy az Ő öröme, ha az emberek gyermekei között lehet, a szívükben lakhat, különösen a papok szívében.” „Ha Isten lángoló tűz, akkor a szentáldozásnak is lángoló tűznek kell lennie, ami az egész embert átizzítja és tűzzé változtatja.”

Némelykor megtörtént, amikor Pater Reus rendtársait, a jezsuita testvéreket megáldoztatta, hogy mellkasukban sugárzó fényt látott. Nem mindegyikben látta ugyanolyan erősnek, ami azt mutatta, hogy nem egyformán készültek fel a szentáldozásra.

1940-ben a szentáldozás után úgy látta elragadtatásában, hogy kitárt karral ő is a kereszten függ: „Krisztussal együtt vagyok a keresztre szegezve. Ahogy az édes Üdvözítő a szentmisében titokzatos módon keresztre van feszítve, úgy a pap is Vele együtt.” Mély megindultsággal olvashatunk erről a misztikus keresztrefeszítettségről, amit a páter a szentáldozás után átélt.

Nagy fájdalmak közt látta magát, ahogy keresztre feszítik. Egygyé kellett válnia isteni Megváltójával és szenvednie kellett Vele együtt a világ bűneiért. A szeretet áldozata volt!

1940 pünkösdje előtt „láttam, amint a három isteni Személy egészen közel jött hozzám, míg végül teljesen magukba zártak. Ez valóban azt jelentheti, hogy a szentáldozásban Isten magába fogad, átistenít, az is-

teni természetben részesít minket!” – Ki tudná ezt a mélységes titkot megsejteni vagy felfogni? Nagy tisztelettel kellene a bennünk lakó Szentháromságot imádnunk és teljes szívvel kellene szeretnünk! Kérjük meg Istennek Szent Anyját, Szent Józsefet és a szent angyalokat, hogy segítsenek nekünk az imádásban, a hálaadásban és a szeretetben!

Isten szolgálja többször is átélhette, milyen nagy jelentősége van a szentmisében az utolsó áldásnak. Láta, amint maga Jézus vagy a Szentháromság adott áldást vele együtt. Egyszer azt is átélhette, hogy a kis Jézus is felemelte kezét vele együtt, és isteni áldását adta. Az isteni Gyermekek szeretete egészen magával ragadta. Más alkalommal a következőt írta: „Amikor a szentmise végén áldást adtam, magam felett láttam az édes Üdvözítőt a kereszten, amint a keresztről leemelt kezével velem együtt áldást ad. Az Üdvözítő nemcsak jószágos áldozati Bárány, aki újból és újból feláldozza magát, hanem Ő az imádkozó és áldó Főpap is. Amit a pap az oltáron tesz, azt az Úr vele együtt és benne teszi meg.”

Emlékezetes maradt Pater Reus számára az az eset, amikor egyszer az utolsó áldásnál átélhette, hogy a Szentháromság vele együtt áldott meg egy végtelen nagy tömeget. Pater Reus itt hangsúlyozza, hogy „a szentmise áldása nyilvánvalóan az egész Egyháznak szól, mert hiszen a papnak akkor is kell áldást adnia, ha egyedül miséznek.” Így minden pap rendelkezik az áldás erejével és hatalmával az egész világ számára. Hite és bizalma szerint lesz áldása hatékony a gonosz távoltartására is.

A páter hálaadása a szentmise után annak az izzó szeretetnek folytatása volt, amit az oltárnál átélt. Ebben a negyedórán nem akarta az Úr, hogy kérést intézzon Hozzá, csak további, szótlán szeretetnyilvánítását akarta fogadni. A páter megvallotta teljes tehetetlenségét: „Semmi az, amit én az Úrnak adok!”

Erre a drága negyedóra gyakran keresett segítőt az atya. Mindenekelőtt égi Édesanyjához fordult, hogy segítsen neki szeretetteljes imádásával. „Két angyalt láttam magam mellett, akik velem együtt imádták a szívemben lévő Üdvözítőt. Azt hiszem, szeráfok voltak. Mindhárman lángok közt álltunk, ami együtt nagy lángtengert alkotott. Ez azt jelentheti, hogy a szent angyalok velünk együtt imádják az isteni Üdvözítőt, és egyesítik szeretetlángjukat a miénkkel, ha erre megkérjük őket, ahogy én mindig megteszem.”

Nagy boldogsággal mondta el egyszer: „Hálaadásomban a szentmise után olyan bensőséges bizalmat éltem át, ami szinte hihetetlen...”

Már többször eszembe jutott, hogy talán a mennyország sem lehet annál szebb, mint az Úrral való meghitt találkozás az oltárnál! ”

(Weigl: A szeretet a legnagyobb c. könyv alapján.)

Kegyelemmel telt örökség

Szeretettől eltevé, tüzes lélekkel így imádkozott Assisi nagy Szentje: „Szentséges Szűz Mária, nem született a világ asszonyai között olyan, aki hozzád hasonlóan a magasságbeli Király, a mennyei Atya leánya és szolgálója, a mi szentséges Urunk, Jézus Krisztus Anyja, és a Szentlélek jegyese lenne! Könyörögj érettünk Szent Mihály arkangyallal és a menny minden hatalmasságával és szentjével együtt, a te szentséges szeretett Fiadnál, a mi Urunknál és Mesterünknel.”

Celanói Tamás testvér írja Szent Ferencről: „Legnagyobb örömkünkre Ferenc testvér a rend oltalmazójává tette Szűz Máriát, és védőpalástja alá ajánlotta fiait, akiket itt kellett hagynia, hogy ő gondozza és védelmezze őket mindvégig.” És Szent Bonaventura kiegészíti: „Jézus mellett a Szűzanyába helyezte teljes bizalmát, őt választotta saját maga és rendje Szószólójának.”

A szeráfi Szent búcsúszavai máriás végrendeletként hangzanak a Fioretti lapjain: „Így megparancsolom minden testvéremnek, akik most élnek, és a jövőben fognak élni, hogy lehetőségük szerint minden módon és mindenkor tiszteljék és magasztalják az áldott Szent Szület, és mutassanak iránta kiváló tiszteletet és áhítatot! Azt is meghagyom, hogy legyenek mindenkor az ő hűséges szolgálói!”

Ez valóban áldott és kegyelemmel telt örökség, amit a nagy Szent az ő fiainak és leányainak és azoknak hagyott, akik szívből szeretik Szent Ferenc atyánkat.

A jubileumi év római naptárában az október 8-ára eső vasárnapot a püspökök jubileumának szentelték. Crescensio Sepe érsek szerint – aki a jubileumi év szervező bizottságának titkára –, maga a Szentatya pontosítja ezt a programot: Ő javasolta, hogy erre az alkalomra a Fatimai Mária szobrot Rómába vigyék. A Szentatya a harmadik évezredet tehát e döntő jelentőségű évben ünnepélyesen a Fatimai Szűz Mária oltalmába fogja ajánlani.

(Mária kora, 2000/2.sz. 16.old.)

Készüljünk rá imádságos lélekkel!

Készek teljesíteni Isten parancsát Damaszkuszi Szent János († 794.)

„Az orthodox hit bemutatása” c. könyvében írja Damaszkuszi Szent János: „A jó és jóságos Isten nem elégedett meg önmaga szemlélésével, hanem végtelen jóságában azt akarta, hogy legyen valami, ami fogadja jótéteményeit és részt vesz jóságában. Ezért hozott elő mindent a semmiből a létbe, megteremtette a láthatatlant, a láthatót, és az embert, aki láthatóból és láthatatlanból tevődik össze. Isten úgy teremt, hogy elgondol valamit, és a gondolattal létrehozza a művet, amit az Ige teljessé tesz és a Lélek véghezvisz. Isten maga az anygajok teremtője és megalkotója. A semmiből hívta őket létre. Saját képerére teremtette lényüket test nélküli természetként, ami olyan, mint a szél és az anyagtalan tűz, ahogy Dávid mondja: »Angyalait széllé és szolgálait lángoló tűzzé teszi.« (Zs 103,4; Zsid 1,7). Ezáltal írja le a könnyedséget, a lángolást, a melegséget, a mindenben való áthatolást és a gyorsaságot, ahogyan az angyalok Istennek átadják magukat és Neki szolgálnak, valamint felfelé törekvésüket és minden anyagi gondolkodástól való mentességüket. Az angyalok gondolkodó, mindig tevékeny, szabad akaratú, test nélküli, Istennek szolgáló lények, akik kegyelemből kapták a halhatatlanságot. Az angyalok lényének formáját és rendeltetését egyedül a Teremtő ismeri. Az emberrel összehasonlítva test nélküli és anyagtalan az angyal.”

Az angyal értelmes, gondolkodó, szabad akaratú lény, akinek akaratja és gondolata változékony. Mert ami teremtett, az változó, csak a teremtetlen nem változik. És minden értelemmel megajándékozott lény rendelkezik önmaga felett. Hatalma van megmaradni és haladni a jóban vagy a rossz felé fordulni... Az angyalok másodrendű szellemi világosságok. Az első, kezdet nélküli Világosságtól kapják megvilágosításukat. Nincs szükségük beszédre és hallásra, gondolataikat és elhatározásaikat kimondott szó nélkül közlik egymással. Az örök Ige, a Logos teremtette az angyalokat, és a Szentlélek tökéletesítette őket a megszentelés által. Méltóságuk és beosztásuk szerint részesültek világosságban és kegyelemben.

Amikor a mennyben vannak, akkor nincsenek a Földön. És amikor Isten a Földre küldi őket, nincsenek a mennyben. Nem korlátozza azonban őket a fal, az ajtó, zár, pecsét, mert határtalanok. És mégis

be vannak határolva, mondom én, mert nem úgy jelennek meg, amint vannak, azoknak, akiket Isten méltónak talált arra, hogy megjelenjenek nekik, hanem megváltozott formában, hogy a látók láthassák őket. Mert természeténél fogva és eredeti értelmében csak a teremtetlen határtalan. A teremtménynek Isten, a Teremtő szab határt.

A megszentelődést az angyalok természetükön kívül a Szentlélektől kapták. Az isteni kegyelem által jövendölnek. Házasságra nincs szükségük, mert nem halandók. Az angyalok szellemek, azért vannak a szellemi helyeken is, körül lehet határolni őket, de nem úgy, mint a testet – mert természetüknél fogva nincs testi alakjuk és három dimenziójuk –, hanem úgy, hogy ahová küldetést kapnak, ott lelkiileg jelen vannak és tevékenykednek, de egyidőben nem tudnak itt és ott lenni és tevékenykedni.

Hogy lényüknél fogva egyformák vagy különbözőek-e, azt nem tudjuk. Egyedül az Isten tudja, aki őket teremtette, és aki mindent tud. Az angyalok fényességükben és helyzetükben különböznek egymástól. Megvilágítják egymást. A magasabban lévők fényt és megértést adnak az alacsonyabbaknak.

Az angyalok erősek, és készek teljesíteni Isten parancsát. Gyors természetüknél fogva mindenhová eltalálnak, ahová az isteni utasítás parancsolja. Ők védik a földrészeket. Oltalmazzák a népeket és helyeket. Teremtőjük akarata szerint törődnek ügyeinkkel és segítenek rajtunk.

Az angyalok felettünk, emberek felett állnak, mert nincs testük és mentesek minden testi szenvedélytől. Az angyalok olyan alakot öltenek, amilyent Isten nekik megparancsol. Így jelennek meg az embereknek és isteni titkokat tárnak fel előttük. Az égben lakoznak, ott egyedüli feladatuk, hogy Istent dicsérjék és az Ő akarátát szolgálják.

A kimagasló szentségű, jámbor és nagy tudós Aeropagita Dénes mondja, hogy a Szentírás kilenc nevet adott az angyaloknak. A szent tanító, aki beavatott bennünket az isteni tudományba, három háromrészes rendbe sorolja az angyalokat.

Az első, úgy mondja, azok, akik mindig Isten körül vannak, és Vele szüntelenül és közvetlenül egyesülve vannak, mégpedig a hatszárnyú szeráfok, a sokszemű kerubok és az igen szent trónusok.

A második csoport az uraságok, a fejedelemségek és a hatalmasságok.

A harmadik és utolsó csoport az erősségek, az arkangyalok és az angyalok.

A jövődőt nem ismerik Isten angyalai és a gonosz lelkek sem. De egyaránt mondanak jövődőt; az angyalok, amikor Isten közli velük és a közléssel megbízza őket, azért történik úgy, ahogy mondják. A gonosz lelkek is jövődőlnek, mert a távoli eseményeket részben látják, részben feltételezik. Azért hazudnak gyakran. Nem szabad nekik hinni, még ha az adott körülmények között igazat mondanak is.

Véget vetek rabságotoknak

Gobbi atya

„Kedves fiaim, e napon a Fatimában történt utolsó jelenésemről emlékeztek meg, amelyet a napcsoda is megerősített.

Kisfiam, ma a távolkeleti népek közt tett csodálatos utazásod végére értél. Itt különös odaadással szerették, vigasztalták és dicsőítettek Szeplőtelen Szívemet.

Hetven éve történt, hogy Ellenfelem, a Sátán, feljött közétek a mélységből, hogy egész rettenetes hatalmával megnyilatkozzék mint vörös sárkány.

Sikerült uralmát sok népre kiterjeszteni, tagadása szellemével és az Isten elleni lázadással a Föld minden részét elárasztania.

Így e hetven éves időszak alatt a vörös sárkány a rabszolgaság láncára fűzte az embereket.

A kevélység és a gőg rabjává tett benneteket azzal a megtévesztő, hiú ábránddal, hogy Isten nélkül is meglesztek azért, hogy saját magatokat helyeztétek Isten helyébe, és így bennetek ismételhessen meg az Úr elleni lázadását és kihívását.

Így terjesztette el mindenütt az ateizmus tévedését és egy új, Isten nélküli civilizáció felépítésére ösztökélte az embereket.

– Az élvezetek és a tisztátalanság rabjává tett benneteket az igaz Istent új bálványokkal helyettesítve, amelyeket ma sokan követnek és imádnak: a szexet, a szórakozást, a pénzt, a jólétet.

Így a bűn az egész világra ráterítette a fagy és a halál sötét fátylát.

– Az önzés és fösvénység rabjává tett, elvezetvén benneteket öngazolástok kétségbeesett keresésére, a mások feletti uralkodásra,

miközben érzéketlenné váltatok a szegények, a kicsinyek, a betegek, a nyomorgók nagy szüksége iránt.

Így a Föld a szeretetlenség pusztaságává vált, és a végtelen pusztaságban mily sok gyermekemet sodornak el, ütlegetnek és győznek le mindennap. Hetven évig éltetek Ellenfelem rabszolgájaként. Sikerrült romlott és bűnös Babilonná változtatnia a világot. Sikerrült az élvezetek, a bujaság serlegével elcsábítania a Föld minden népét.

De most végéhez közeledik a babiloni fogság ideje.

Véget vetek rabszolgaságotoknak.

E Mária-évben az égi Édesanya megnyitja szabadulástok új korszakának ajtaját.

Ezért nemsokára meglátjátok rendkívüli jeleimet. Azért adom őket, hogy felkészülhessetek arra a legnagyobb csodára, amely most már kezd megvalósulni. Az utolsó fatimai jelenésem alkalmával bekövetkezett napcsoda csak prófétai jel volt, figyelmeztetve benneteket, hogy tekintsetek mindnyájan a még lepecsételt könyvre.

Az Úr küldött ma engem, hogy felnyissam e könyvet, és titkait megismerjétek.

Így majd végül mindenki megértheti, milyen mély és egyetemes megújulást hoz majd nektek Jézus irgalmas szeretetének győzelme, amely Szeplőtelen Szívem diadala révén valósul meg a világban.”

(1987. október 13.)

A Filermói Boldogasszony bujdosása

Török József, történész, teológus

Nagyboldogasszony ünnepén, 1309. augusztus 15-én a Rodosz szigetét elfoglaló johannita lovagok a várostól délnyugatra, a Galiszoszdombon Szűz Mária tiszteletére emelt kápolnát találtak, amelynek szentélyében a Filermói Boldogasszony néven tisztelt kép függött. A hagyomány a festőt Szent Lukács evangélista személyében vélte felfedezni. A helyi lakosok mellett a lovagok is mind gyakrabban zarándokoltak a kicsiny kápolnába, ahol Szűz Mária új címmel gyarapodott: Minden Kegyelme Asszonya. A törökök egyre sokasodó támadásai miatt 1480-ban a lovagok a kegyképet biztonságosabb helyre, városfalak mögé menekítették, majd 1513-ban a rodoszi Szent Márk templom éke volt. A végső nagy ostromkor 1522-ben

a templomot aknatalálat érte és romba dőlt, a kép azonban csodálatos módon sértetlen maradt. A rendnek a szigetről 1522. december 31-én történt kivonulásakor az ereklyékkel, levéltárral, kincstárral együtt a lovagok magukkal vitték a Filermói Boldogasszony képét is, és az követte a lovagok tengeri bolyongását nyolc éven keresztül, amikor kiérdemelte a Hodigitria, Vezető Anya nevet. Végül is tiszte-
lőivel együtt 1530-ban otthonra talált Máltán.

A Filermói Boldogasszony képének útvonala bonyolult. Ugyanis Rodoszt elhagyva, Itália földjén három városban (Messina, Baia, Civitavecchia) őrizték, majd 1524-1527-ig Viterbo városában, a Santi Faustino e Giovita templom szolgált otthonául. Innen rövid időre (1527-1530) Villafranca, majd Nizza hívei örvendeztek jelenlétének. Máltára kerülve a kép Il Borgo kikötőváros San Lorenzo templomában volt 1530 és 1571 között. A lepantói csatában a máltai lovagoknak 1570. október 7-én döntő szerep jutott a Filermói Boldogasszony segítségével. Az iszlám fölött ekkor diadalmaskodott először a kereszténység. Innen átkerült a törökök fölötti győzelem emlékére emelt Santa Maria della Vittoria templomba (1571-1578), majd a Keresztelő Szent János katedrális fölépülte után ez mint a lovagrend központi temploma lett a Pátróna szentélye (1578-1798). A rend 1798-ban orosz földre távozott tagjai magukkal vitték a cár udvarába, és először a szentpétervári Téli palota kápolnájában, majd a cári palota kápolnájában őrizték 1852-ig. A Filermói Boldogasszony oroszföldi tisztelői kikövetelték a kegykép átvitelét a Szent Pál apostol templomba, ahonnan 1917-ben eltűnt és csak 1920-ban bukkant fel a dán főváros, Koppenhága egyik magángyűjteményében. Innen rövid időre (1928-1929) a berlini orosz ortodox templomba került, majd Belgrádba, a szerb királyi palota kápolnájába, ahol ismét nyoma veszett 1941-ben, a II. világháború alatt. Jelenleg egy montenegrói szerb-ortodox kolostor templomában őrzik a legnagyobb titoktartás mellett.

A lepantói csata emlékét tovább élteti a Rózsafüzér Királynőjének ünnepe. Számukra azonban nem a hadi diadal a fontos, hanem az, hogy a bizalommal mondott ima hatására hátrálni kezdett a kereszténységre nehezedő pogányság. A mai kereszténységet ugyancsak próbára teszi a pogányság, de a rózsafüzér imádkozásával ma is lehet csatát nyerni a gonosz fölött.

Add meg a béke ajándékát!

II. János Pál pápa

A Szentatya 1999 júliusában szentmise keretében felszentelte Róma legnagyobb modern Mária szentélyét, az Isteni Szeretet Anyja templomát. Egy évszázadok óta tisztelt Mária képet helyeztek el benne. A templom építésével a rómaiak teljesítették a Szűzanyának 1944-ben tett fogadalmukat, amit arra az esetre ígértek, ha Róma városa megmenekül a bombázásoktól. Ez a templom is egyike azoknak, melyet a szentévi búcsú elnyerésére kijelöltek. A Szentatya prédikációjából: „Gondolatban szívesen visszatérek a Szűzanyának azokra a búcsújáróhelyeire, ahová huszonegy éves pápaságom ideje alatt elzarándokoltam. Milyen öröm lesz számomra, ha jövőre eljuthatok Názáretbe, ahol »az Ige testté lett és közöttünk lakott« (Jn 1,14)!

Az Isteni Szeretet Anyja szentélyében fogják megtartani 2000. szeptember 15-24. között a XX. Mariológiai kongresszust, melynek témája: »A Szentháromság titka és Szűz Mária« lesz. Örülök annak, hogy a Szent Szűz egyedülálló szerepét Krisztus és az Egyház misztériumában, a II. Vatikáni zsinat fényében egyre inkább kibontakoztatják. Ennek az elmélyülésnek a gyökere a nép Mária-tiszteletében van, ami ugyanakkor hozzájárul a tisztelet előmozdításához, felemeléséhez és megtisztulásához.

Azt kívánom, hogy az Istenanya tisztelete segítsen minden hívőnek megérteni a jubileumi év igazi jelentését, és nyíljék meg bensőleg Isten irgalmassága felé!

Szűz Mária, az isteni Szeretet kedves jegyese!
Áldd meg e helyet és e zarándokokat
minden időben anyai jelenléteddel!
Add meg Róma városának,
Olaszországnak és az egész világnak
a béke ajándékát, amit a te Fiad, Jézus,
azoknak hagyott örökségül, akik hisznek Őbenne.
Add meg, édes jó Anyánk,
hogy aki meglátogatja e szentélyt,
annak költözzön szívébe
Isten szeretetének vigasztaló bizonyossága!”

Mária-kegyhelyek

Vasvár

A Dunántúl nyugati felében, a Rába folyó közelében fekvő község elődje a Szent István által szervezett várispánság székhelye volt. Vasvárnak Szűz Máriáról elnevezett plébániatemplomát már 1142-ben említi oklevél. Szent kútjáról (fons sacer) szó van abban a szerződésben, amelynek alapján Ugrin győri püspök az itteni kápolnát szőlőjével együtt 1198-ban a szentgotthárdi cisztercitáknak adta. 1241-ben telepedtek Vasvárra a domonkos atyák. A XV. században épített, a Szent Keresztről elnevezett templomuk az 1490-es évektől kezdve egy vérző Ostya-csodáról lett híres, és 1500. június 27-én búcsú kiváltságot kapott VI. Sándor pápától. A vasvári Szent Vér ereklyét 1532-ig őrizték és tisztelték a templomban. Ekkor a Bécs ellen vonuló törökök elől Győrbe menekítették. Későbbi sorsáról nem tudunk.

A Mária-tisztelet a török hódoltság idejében kezdett itt kialakulni. A legendás hagyomány szerint egy szerzetes a betörő törökök elől menekülve magával vitte a templom kegyszobrát, és a közeli erdő egyik odvas tölgyfájában rejtette el. Sok év múltán a lakók visszatértek és keresték a szobrot. Szüleik elmondása alapján a fát megtalálták ugyan, de a szobor nem volt benne. A tölgyfát kivágták, és törzse helyén bővizű forrás fakadt. A víztükörben többször feltűnt a régi Mária-szobor képe, a szobor maga azonban nem került elő. A forrás mellé remeték telepedtek, és kápolnát építettek a Rózsafüzér Királynője tiszteletére. Levéltári adatok szerint a XVII. és XVIII. században mindig volt remete a szent kút mellett.

1683-ban épült fel a főtemplom mellett lévő Kálvária-kápolna, amelyet azóta is szeretettel keresnek fel a hívek. A gyógyulások és imameghallgatások híre hamar elterjedt és nevezetessé tette a kegyhelyet.

A szent kúthoz zarándokoló hívek száma egyre növekedett. Újabb lendületet adott a búcsújárásnak az 1700-as évek elején egy Horváth

Ferenc nevű vak ember csodás gyógyulása. Megmosta szemét a szent kút vizében, és akkor visszanyerte látását. Hálából a szent kút mellé költözött és ott szolgált. Megszépítette a kút környékét, és ő lett a zarándokok előimádkozója.

A domonkosok gótikus stílusban épült templomát Széchenyi György kalocsai, majd később esztergomi érsek építtette át barokk stílusban, és a Szent Kereszt felmagasztalása tiszteletére szentelte föl. 1938-ban a templom homlokzatát is átalakították.

Az egyik jobboldali mellékoltáron áll a templom kegyszobra, a fából faragott, festett, koronázott krinolinós Mária szobor, a XVIII. században elterjedt rózsafüzér társulatok körmenetekben is hordozott, öltöztetett Mária szobrának nagyméretű, kegyszoborrá magasztosult változata („Rokokó Madonna”). Ismeretlen művész alkotta a XVIII. század közepe körül. A kegylvoltár oromzati képe a haldoklók pártfogóját, Szent Teklát ábrázolja.

Vasvár búcsújáró kultuszában szorosan összekapcsolódik a vérző Ostya, a szent kút és a Rózsafüzér Királynőjének tisztelete. A szent kút két búcsús ünnepén, Nagyboldogasszonykor (augusztus 15-én) és Kisasszony napján (szeptember 8-án) a búcsúsok a szent kúti kápolnát is fölkeresik.

A szent kút melletti kápolna a Rózsafüzér Királynőjéről van elnevezve. A vasvári szent kút völgyében található. Sokan felkeresik szívük hálájával és kéréseivel.

Vasvár több évszázada kedvelt zarándokhelye nemcsak a Vasi Hegyhát, az Órség és Kemenesalja buzgó híveinek, de távolabbi vidékekről, Somogyból, Zalából és Veszprémből is sokan keresik fel. A Szűzanyában bízva éneklük el szobra előtt a régi, de mindig időszerű, mindig vigasztaló imádságot:

K.D.

Tengernyi kín az életünk,
Azért, mert sokat vétkezünk.
Mégis, hogy el nem vitt az ár,
Tőled van, édes fénysugár.

A szívünk most sem csügged el,
Mert most is értünk könnyezel.
Tebenned bízunk, Mária,
Édes Vasvári Szűzanya!

San Damiano keresztje

Látomásszerűen tárul elénk e csodálatos feszületről a megváltás misztériuma. Jézus szelíd tekintete és egész lénye természetfeletti jelenlétre utal. Béke veszi körül, az a béke, amit nem adhat meg a világ, mert Krisztus békéje magában foglalja a kereszthalált is, amit ő az Atya iránti szeretetteljes engedelmisséggel vállalt értünk.

E feszület híven ábrázolja a mi Urunk egész üdvözítő művét, ahogy azt a Hiszekegyben valljuk: „Keresztre feszítették, meghalt és eltemették. Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül, felment a mennybe, ott ül az Atyaisten jobbján, onnan jön el ítélni élőket és holtakat.”

A kereszt köré gyűlnek Krisztus hűséges követői, akik nem riadtak vissza a kereszt botrányától, és bátran vállalták Jézussal együtt a megvettetést, a gúnyt, a szenvedést.

A kereszt alatt állnak Jézus kereszthalálának legfontosabb tanúi, a Fájdalmas és Boldogságos Szűzanya Mária Szent Jánossal, valamint Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja és a római százados, akiket hűségüket szemléltetve a többi alaknál nagyobb méretben ábrázolt az ismeretlen művész. A kereszt vállalása és az Isten iránti engedelmeség tette őket nagyvá az életben és az örök üdvösségben, amit Jézus a kereszt által szerzett meg az embereknek. A kereszt ellenségeit, a gúnyolódo zsidókat és a római katonákat két oldalt egy-egy személy képviseli, akik nagyon kicsivé lettek ezen a képen.

Csak foltszerűen látható a kakas Jézus lábszára mellett, Péter tagadására és a mi esendőségünkre utalva.

E feszület előrevetíti a feltámadás dicsőségét. Jelen vannak Jézusra mutatva az angyalok, akik a feltámadás örömhírét adták tudtul az asszonyoknak. Őket a kereszt vízszintes szárának két végén látjuk a sírhoz sietni.

A görögkeleti liturgiában és az ikonokon a piros szín a feltámadás örömet jelképezi. A kereszt felett látható az Atya áldó jobb keze piros félkörben, alatta pedig piros körben Jézus mennybemenetele. A kereszt lábánál apostolokat látunk a mennybemenetelre figyelve, amint éppen megkérdezi tőlük az angyal: „Galileai férfiak, mit álltok itt égre emelt szemekkel, ez a Jézus úgy jön el ismét, ahogy szemetek láttára a mennybe szállt.”

Íme a szent kereszt misztériuma! Emberi elme fel nem foghatja, csak az érző szív képes magához ölelni.

Sokan tisztelik ezt a szépséges feszületet, mely felidézi Szent Ferenc életének döntő pillanatát.

E keresztről szólította meg és hívta az Egyház szolgálatába Jézus Ferencet, ő pedig nagylelkűen így válaszolt: „Felséges és dicsőséges Istenem! Világosítsd meg szívem sötétségét, és ajándékozz meg igaz hittel, szilárd reménnyel és tökéletes szeretettel! Add meg nekem, Uram, az igaz érzést és felismerést, hogy végrehajtsam a szent feladatot, amit nekem igazságban adtál!”

Kevesen vannak, akik Jézus keresztyét szeretik Kempis Tamás

Sokan sűrögnek Jézus körül,
akik szeretik az Ő mennyei országát,
kevesen, akik keresztye alá hajtják vállukat.
Sokan vannak, akik vágyakoznak vigasztalására,
de kevesen kérnek részt a megpróbáltatásból.
Lakomájában sokan mellé ülnek,
böjtjét kevesen vállalják.
Arra mindenki vágyakozik, hogy Vele örvendezzék,
kevesen akarnak valamit szenvedni érte.
Sokan követik Jézust a kenyértörésig,
de kevesen isszák ki vele a szenvedés kelyhét.
Sokan áldják a csodáit,
kevesen követik a kereszt gyalázatáig.
Sokan szeretik Jézust addig,
míg kellemetlenségük nem támad miatta.
Sokan dicsérik és áldják,
míg Tőle vigasztalásokban részesülnek.
Amint pedig elrejtőzik
és egy kis időre magukra hagyja őket,
panaszkodni kezdenek
vagy túlságosan is elhagyják magukat.

Ám akik Jézust Jézusért szeretik
és nem saját vigasztalásuk miatt,
azok éppúgy áldják Őt a zaklattatásban,
még ha szívük szakadna is,
mint a legédesebb vigasztalás idején.
S ha sosem akarná vigasztalásban részesíteni őket,
akkor is mindig dicsérnék
és hálát adnának Neki.
Ó mire nem képes a Jézust irányzó tiszta szeretet,
amelybe nem vegyül semmi önérdek vagy önszeretet!
Hát nem béresnek kell-e mondani mindazokat
akik folyton vigasztalást keresnek?
Nem az igazolódik-e róluk,
hogy inkább magukat szeretik, nem Krisztust?
Hiszen folyvást saját
hasznukon jár az eszük.
Hol van olyan ember,
aki ingyen akarná Istent szolgálni?
Kevés válik annyira lelki emberré,
hogy mindent levessen magáról.
Mert ki találna lélekben igazán szegényt,
minden teremtménytől elszakadottat?
Bizony messze földön becsben áll az ilyen!
Ha mindenét odaadná is az ember,
még semmi az,
ha sanyarú bűnbánatot tart: édeskevés,
ha minden tudományba beavattatott:
messze jár még,
ha tündöklő erényre,
lángoló buzgóságra tett szert,
még soknak híjával van:
tudniillik egynek, ami a legeslegfontosabb.
Mi az?
Hogy miután mindentől elszakadt,
szakadjon el magától is,
egészen lépjen ki önmagából,
és semmit meg ne tartson önmaga szeretetéből!

És miután mindent megtett, amiről tudta,
 hogy meg kell tennie,
 érezze úgy, hogy semmit sem tett.
 Ne vegye sokba, amit sokra lehetne tartani,
 hanem őszintén
 haszontalan szolgának hirdesse magát,
 amint a Igazság kívánja.
 Ha megteszitek mindazt,
 amire szól a meghívásotok,
 mondjátok,
 haszontalan szolgák vagyunk.
 Így valóban szegény és lélekben mezítelen lehet
 és elmondhatja a prófétával:
 magányos és szegény vagyok én.
 De senki sem gazdagabb, hatalmasabb,
 és szabadabb annál,
 mint aki el tudja hagyni önmagát és mindenét,
 és vállalni tudja a legutolsóbb helyet.

(Krisztus követése II. 11. fejezet)

A szegénnyé lett Isten

Carlo Carretto

Most, hogy már nem volt hályog a szememen, és a teremtményeket bámulatos szépségükben a szegényeket pedig felszabadító szenvedésükben kezdtem látni, csendre és imára volt szükségem.

Volt Assisin kívül egy magányos, imára alkalmas hely, és valahányszor felmáztam a nagy bokrokkal benőtt Subiacóra, vagy lementem a Rivo Torto rétjei felé, már jól éreztem magam, teljesen egyedül voltam ahhoz, hogy imádkozzak vagy sírjak.

Remeteruhát húztam magamra, ez az elszakadást és a teljes szabadság érzését keltette, mert szerettem mezítláb futkározni a réteken, azzal az örömmel, amelyet Isten kezdett elvetni bennem.

1200 ősze volt, és a tölgy, kőris, gyertyán, meg az éger levelei pirosra, élénkpirosra színeződtek, harsányan érzékeltetve, hogy csodálatos országban születtem azért, hogy imádjam az Istent, akit kezdtem az én magasságos Uramnak nevezni.

A Rivo Torto felé néző síkon volt számomra egy különösen kedves hely, mert ott a szép tisztáson csodálatos kicsiny, szegény és csupán kövekből épült templomocska állt a nagy csöndességben. Szent Damján templomnak hívták, és úgy tűnt, az én ízlésemnek megfelelően épült, mert én nemcsak a szegény embereket kerestem, hanem a szegény templomokat is. Ide vonultam el először, és a párányi templomban ülve, vagy a padlózatán térdepelve, ima közben észrevettem, hogy nagy repedések futnak végig a falakon és a tetőn. A templom omladozott. A gótikus boltívben az oltár felett egy csodálatos bizánci stílusú fa feszület függött. Ami a legbeszédesebb volt, és a leginkább tetszett nekem benne, az Jézus királyi megjelenése és rendkívül alázatos, kedves szeméből reám eső tekintete volt.

Órákat töltöttem azzal, hogy néztem, imádkoztam és sírtam.

Sírtam szégyenkezve, és ezt mondogattam magamnak: „Ferenc, olyan vagy, mint egy kislány.”

De sírtam, és a könnyek jót tettek.

Egy napon, amint a feszületet szemléltem, az a félreérthetetlen benyomásom támadt, hogy ajka mozog, és ugyanakkor hangot is hallottam: „Ferenc, állítsd helyre a házamat, mert amint látod, az egész romokban hever!”

Nem mondom el a rám tett hatását. Olyan volt, mint egy üzenet, amely a láthatatlan világból érkezett hozzám, és amely megpecsételt egy hosszú, habozásokkal, fellángolásokkal és kereséssel teli időszakot.

Úgy éreztem, valami mérhetetlen öröm árad felém. Felálltam és elindultam, hogy megcsókoljam a feszületet.

Egyedül voltam, nem féltem felszökellni az oltárhoz, hogy teljes lényemmel átöleljem Jézust.

Nem tudom, mennyi ideig maradtam ott, hogy megérintsem, simogassam, becézsem és szemléljem Krisztust.

Időnként könnyek és sóhajok közepette megcsókoltam: hol a kezét, hol a lába és mellkasa sebét, szelíden cirógattam, ahogy a szerelmes teszi.

Bevallom, abban a pillanatban, szinte villámcsapásként hasított belém Krisztus megtestesülésének titka.

Ha a szegények voltak azok, akik a földről felemeltek, és járásra készítettek, akkor Isten megtestesülésének gondolata lett bennem az

egyedüli válasz valamennyi miértemre.

Jézus volt mindennek az összefoglalása. Őbenne a csodálatos eleven isteni forrott össze az Ég és a Föld összes ellentmondásával, lecsillapítván az ember szomjúságát.

Úgy éreztem a Szent Damján templomban, hogy attól a pillanattól kezdve Krisztusban van létem, énem értelme, magyarázata és mindennek feletti boldogsága.

Jézus keresztje volt az ember boldogsága, a szeretet válasza valamennyi miérte, minden viszály elrendezése, minden feszültségen való felülkerekedés, Isten győzelme a halál felett.

Ha Isten Fia meghalt a kereszten, akkor megszabadított engem. Számúzni kell minden szomorúságot!

Mindegyikünk a világ ura.

Minden szegény gazdag.

Minden szív betelt. Minden terv lehetséges.

Leléptem az oltártól, és mezítláb táncolni kezdtem a Szent Damján templom kövezetén.

Őrült bohócnak éreztem magam az életörömtől.

Énekeltem, nevettem, sírtam, a földön hemperegtem, mintha egy isteni sas szíven ragadott volna, és nem tudtam volna már magamban tartani a túlaradó boldogságot, mely ebből a szeretetteljes megragadásból áradt.

Nem tudom, meddig voltam ebben az állapotban, magamon kívül az örömtől. Annyit tudok, hogy egyszercsak egy tenyérynnyi széles falhasadék előtt találtam magam, s visszaemlékeztem a szavakra, amelyeket Jézus mondott nekem: „Ferenc, hozd helyre a házamat!”

Nem vagyok kőműves, soha életemben nem dolgoztam, de állítom nektek, hogy abban a pillanatban képesnek éreztem magam egy olyan nagy templom építésére, mint amilyen a Szent Rufin székesegyház.

Képzeljük el a Szent Damját! Kiszaladtam és négyszögletes köveket kezdtem gyűjteni.

De nyomban abba kellett hagynom, mert egy felbőszült ember kiáltozva rontott rám: „A köveknek ára van, és ezek az enyéme! Menj, keress másutt!”

A szokásos bűnömért rám zúdított szemrehányások, hogy az Úr miatt lopok, nem tudták csillapítani az örömet, amely még belőlem áradt, nem törődván érzékeny kezemmel, mely már egészen lehor-

zsolódott a zaklatottan és óvatlanul végzett munkától.

Arra gondoltam, hogy Assisibe megyek köveket kérni.

Hogy komoly embernek tartanak-e, az már egy ideje kétséges volt, de e kéregetés után teljesen valószínűtlen lett.

Nézd csak, mi jut eszébe Bernardone Péter fiának?

Valóban megbolondult!

Igen, assisi barátaim, igen, megbolondultam.

De ha tudnátok, milyen az én örültségem!

A szeretet bolondja vagyok.

Nem bírom tovább! Nem maradhatok tovább tétlen!

Elég emlékezetembe idézni Jézust, hogy úgy érezzem, belső tűz emészt. Hát nem tudjátok, hogy az Isten Fia az én mindenható Uram?

És nem tudjátok, hogy emberré lett, s mintha ez nem lett volna elég, szegénnyé, szegénnyé, szegénnyé?!

Nézzétek csak, mennyire szegény! Semmije sincsen már!

Ő, a menny és a Föld Teremtője, Ő maga jött el közénk! Nem másvalakit küldött, Ő maga jött el.

Nem ajánlotta magát a hatalmasok által. Nem hozott magával semmit, hogy kényelmesebbé tegye földi életét.

Nem rejtőzött el erejének és istenségének páncélja mögé, hanem úgy fogadta el az életet, mint közülünk az utolsó.

Isten volt, és közöttünk szegény, gyenge, sebesült, megrágalmazott, fogoly és elítélt lett!

Legyetek könyörületesek, assisi emberek! Adjatok néhány követ, mert rendbe kell hoznom az Isten templomát.

És azután futottam, futottam a Szent Damjánhoz.

Nem tudtam tovább távol maradni attól a helytől, attól a feszülettől. Csak az foglalkoztatott, hogy ott lakjak, mindig ott legyek, könnyorodományból és munkából élve.

A templomban szolgáló papot megkértem, soha ne hagyja kialudni a feszület előtt égő mécsest. Elvállaltam, hogy én gondoskodom a szükséges olajról.

Úgy éreztem, ha a vérem éghető anyag volna, szívesen felajánlanám, csak hogy fényt lássak ragyogni ama feszület előtt, amely segített, hogy belépjek Krisztus és a láthatatlan dolgok valóságába.

(Carlo Carretto: Én, Ferenc c. művéből)

A r ó z s a f ü z é r

Imádkozd drága rózsafüzéremet!

Christina Gallagher

„Szeretném, ha szívből mondanád a rózsafüzért! Ajánlj fel minden Üdvözlégyet mint gyönyörű fehér rózsát vagy értékes kincset, az Úr imáját pedig mint szépséges piros rózsát vagy különleges kincset, hogy avval ékesíts engem! Gondolj azonban arra, hogy értékes kincseidnek csillogniuk kell, és szépséges rózsáid nem arra valók, hogy eldobjd őket! Gyermekek, ha nem mondod szeretettel, örömmel és szívből a rózsafüzért, örökre elvesznek a rózsák és a kincsek, amelyekkel engem akarsz felékesíteni. Örömmel és szeretettel imádkozd a rózsafüzért, és akkor örök értékű lesz. Gyermekek, arra kérlek, ne okozz nekem csalódást! Olyan ajándékot készíts nekem, ami szépen csillog... Imádkozd drága rózsafüzéremet!” – mondta a Szűzanya Christinának, aki azóta így buzdít mindenkit a rózsafüzér imára:

Az örvendetes titkokban gondolatban végigkísérhetjük Szűz Máriát, és azt szemlélhetjük, hogy miképpen rendelte alá akaratát Istennek, miképpen mondott igent Isten akaratára és a mi megváltásunkra. Ez az ő önátadása.

A fájdalmas titkokban láthatjuk a bűn utálatosságát, hogy mi mit okoztunk Krisztusnak a bűn által, és hogy Isten az Ő szeretetében és irgalmában engedtlenségünk ellenére megváltott minket.

A dicsőséges titkok tudatára ébreszthetnek annak, hogy ha igent mondunk Istennek, akkor mi is feltámadhatunk az örök életre, hogy eljussunk a feltámadt Krisztus dicsőségében arra a lakóhelyre, amit mennyei Atyánk készített számunkra. A rózsafüzér titkain való elmélkedés kulcsot ad ahhoz, hogy hozzájussunk a benne rejlő erőhöz.

Így imádkoztam: „Szűzanyám, te tudod, hogy nem mondhatom szüntelenül a rózsafüzért, mert el kell végeznem a munkámat, ha becsületesen akarok élni.” Majd kezdtem felajánlani munkámat imádsággul. Amikor a tényérokot mosogattam, megkértem a Szűzanyát, hogy fogadja imádságként. Amikor a lakást takarítottam vagy más munkát végeztem, megkértem őt, hogy fogadja imádságként, és ő

ajánlja fel Jézusnak. Ő sohasem ellenezte ezt. Így remélem, hogy elégedett azzal, amit teszek. Nem az ima mennyisége a fontos, hanem hogy folytonosan készek legyünk magunkat Jézus és a Szűzanya rendelkezésére bocsátani.

Egyesek úgy vélik, hogy jó, ha el tudnak mondani öt tized rózsafüzért naponta. Ha azonban tisztában lennének azzal, hogy házukban mily csodálatos kincset őriznek, és hogy házuknak tizenöt ablaka van, nem mondanák, hogy csak ötöt csuknak be, mert nincs rá idejük, hanem becsuknák mind a tizenötöt. Mi is csodálatos kincsként őrizzük magunkban halhatatlan lelkünket, mert Jézus drágalátos Vére árán váltott meg minket. A Sátán meg akarja támadni és tönkre akarja tenni kincsünket. A Boldogságos Szűz megvédhet minket a szent rózsafüzér fegyverével, ha vele együtt imádkozzuk. Elháríthatja a Sátán támadásait, bármilyen alattomosan közeledik is lelkünkhöz. A ház a mi testünket jelképezi, a tizenöt ablak pedig a tizenöt tizedet. A tizedek elimádkozásával sorra becsukjuk az ablakokat.

* * *

Őrangyalomhoz

Lelkem drága testvére!
A mennyekből küldött,
Isten közelségében járó,
jószágos barátom!
Köszönetet mondok neked
testem, lelkem oltalmáért!
Vezérelj tettemet és minden gondolatomat,
tedd tele jó szolgálattal kosaramat,
nehogy üres kézzel álljak egykor
az Úr színe elé!
Hála legyen Teremtőmnek,
hogy benned szent társat
rendelt mellém az égből.
Jöjj, taníts dicsőítenem Őt,
ki Szívében melengeti féltő szeretettel
a kihűlt világot. Amen

Nézd, eljön Szabadítód!

Meglátják majd a népek igazságodat,
és a királyok dicsőségedet.
Új néven hívnak majd,
amellyel az Úr ajka nevez el.
A dicsőség koronája leszel az Úr kezében,
királyi fejdísz Istened kezében.
Nem hívnak többé elhagyottnak,
sem országodat magányosnak,
hanem így neveznek: „én gyönyörűségem”,
és országodat: „menyasszony”,
mert az Úr örömét találja benned,
s országod újra férjhez megy.
Mert amint a vőlegény feleségül veszi a leányt,
úgy fog frigyre lépni veled fölépítőd,
és amint a vőlegény örül a menyasszonynak,
úgy leli örömét benned Istened...

Vonuljatok ki, vonuljatok ki a kapukon!
Tegyétek népemnek járhatóvá az utat,
egyengessétek el az ösvényt,
szedjétek fel róla a követ!
Emeljétek zászlót a népeknek!
Az Úr hirdeti ezt a föld határáig:
„Mondjátok meg Sion leányának:
Nézd, eljön Szabadítód!

(Iz 62, 2 - 5; 10-11.)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

*P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

Damaszkuszi Szent János: Istensége harmatával óvott meg téged	1
Az emberiség Édesanyja	2
Isten Anyjának neve	6
Világnak ékessége	7
P. Johannes Reus: Égi Édesanyjához fordult	8
Kegyelemmel telt örökség	11
Damaszkuszi Szent János: Készek teljesíteni Isten parancsát . . .	12
Gobbi atya: Véget vetek rabságotoknak	14
Török József: A Filermói Boldogasszony bujdosása	15
II. János Pál pápa: Add meg a béke ajándékát!	17
Mária kegyhelyek	
Vasvár	18
San Damiano keresztje	20
Kempis Tamás: Kevesen vannak, akik Jézus keresztjét szeretik .	21
Carlo Caretto: A szegényé lett Isten	23
A rózsafüzér	
Christina Gallagher: Imádkozd drága rózsafüzéremet!	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

A San Damianói csodálatos feszület

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: ABN-AMRO